

РЕШЕНИЕ

№ 2635

гр. София, 22.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Георги Ст. Чехларов

при участието на секретаря Евдокия-Мария Ст. Панайотова като разгледа докладваното от Галина Ташева Въззивно гражданско дело № 20221100503195 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №20220024 от 07.12.21 г. по гр.д. №38101/19 г., СРС, ГО, 138 с-в **ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** по предявените от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. „*****, против П. А. П., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. *****, искове с правна квалификация чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, че П. А. П., ЕГН *****, дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, сумата от 1174,10 лв., главница, представляваща цена за доставена топлинна енергия за периода от м.02.2016 г. до м.04.2018 г., ведно със законна лихва от 11.03.2019 г. до изплащане на вземането, и сумата от 21,62 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за период на забава от 14.09.2017 г. до 27.02.2019 г., за топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр.София, ж.к. " Люлин", *****, с абон. № *****, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 13922/2019 г. по описа на СРС, 138 с-в, като **ОТХВЪРЛЯ** предявените искове по чл.422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл.86 ЗЗД за главница за цена за доставена топлинна енергия за разликата над сумата от 1174,10 лв. до пълния предявен размер от 1603,18 лв. и за периода от м.05.2015 г. до м.01.2016 г. и за мораторна лихва за разликата над сумата от 21,62 лв. до пълния предявен размер от 164,16 лв. и за периода от 14.09.2016 г. до 13.09.2017 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. „*****, против В. П. А.,

ЕГН ***** / конституиран на основание чл.227 ГПК на страната на починалия в хода на процеса ответник А.В. П.а/, с адрес: гр. София, ж.к. ***** , иски с правна квалификация чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 3ЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 3ЗД, че **В. П. А., ЕГН *******, дължи на „**Топлофикация София**“ ЕАД, ЕИК ***** , сумата от **391,37 лв.**, главница, представляваща цена за доставена топлинна енергия за периода от м.02.2016 г. до м.04.2018 г., ведно със законна лихва от 11.03.2019 г. до изплащане на вземането, и **сумата от 7,21 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за период на забава от 14.09.2017 г. до 27.02.2019г., за топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр.София, ж.к. " Люлин", ***** , с абон. № ***** , за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 13922/2019 г. по описа на СРС, 138 с-в, като **ОТХВЪРЛЯ** предявените иски по чл.422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 3ЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 3ЗД за главница за цена за доставена топлинна енергия за разликата над сумата от 391,37 лв. до пълния предявен размер от 534,39 лв. и за периода от м.05.2015 г. до м.01.2016 г. и за мораторна лихва за разликата над сумата от 7,21 лв. до пълния предявен размер от 54,72 лв. и за периода от 14.09.2016 г. до 13.09.2017 г.

ОСЪЖДА П. А. П., ЕГН ***** , с адрес: гр. София, ж.к. ***** , да заплати на „ **Топлофикация София**“ ЕАД, ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. „ ***** , на основание чл.78, ал.1 и ал.8 ГПК **сумата от 331,28 лв.**, представляваща разноси за държавна такса, депозити за експертизи, както и юрисконсултско възнаграждение в исковото производство, и **сумата от 49,28 лв.**, разноси за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство по ч.гр.д. № 13922/2019г. по описа на СРС, 138 с-в.

ОСЪЖДА В. П. А., ЕГН ***** / конституиран на основание чл.227 ГПК на страната на починалия в хода на процеса ответник А.В. П.а/, с адрес: гр. София, ж.к. ***** , да заплати на „ **Топлофикация София**“ ЕАД, ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. „ ***** , на основание чл.78, ал.1 и ал.8 ГПК **сумата от 110,43 лв.**, представляваща разноси за държавна такса, депозити за експертизи, както и юрисконсултско възнаграждение в исковото производство, и **сумата от 16,43 лв.**, разноси за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство по ч.гр.д. № 13922/2019 г. по описа на СРС, 138 с-в.

ОСЪЖДА „ Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. „ ***** , да заплати на адв. Д. Ц. С. - ВрАК, ЕГН ***** , с адрес: гр.София, ул. „ ***** , на основание чл.38, ал.1, т.2 ЗА **сумата от 300 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение по делото.

Решението е постановено при участието на „**ТЕХЕМ СЪРВИСИС**“ ЕООД в качеството му на трето лице - помагач на страната на ищеца.

Постъпила е въззивна жалба от ответниците **П. А. П.** и **В. П. А.**, подадена чрез адв. Д. С., в която се обжалва първоинстанционното решение, в частта, с която са уважени предявените иски. Навеждат се доводи, че решението е невалидно, недопустимо и неправилно в уважената му част. В тази връзка се излага, че първоинстанционният съд не е

приложил задължителната практика на ВКС, отразена в две ТР № 4 по т.д. № 4/2013 г на ОСГТК, както и ТР № 6/2012 г на ОСГТК, съгласно което само, когато е доказано извършването на разноси в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК. Излага се също така, че съдът е допуснал въпроси към вещото лице, които са неотнормирани към спора, а наред с това е нарушил и разпоредбата на чл. 127, ал. 2 ГПК. Поддържа се, че в постановеното решение, съдът е игнорирал изцяло принципа на действие на двутръбната система с долно разпределение, а също така е презюмирал, че от цялата сградна инсталация е отдавана ТЕ за целия процесен период. Излагат се съображения, че съдът е приел и е приложил ОУ на ищеца в нарушение на правната доктрина за ОУ, а също така не е изяснил спора от фактическа и правна страна за ТЕ, отдадена от сградна инсталация. Кредитирал е заключението на вещото лице, въпреки, че в същото се съдържат достатъчно данни, от които е видно, че са нарушени основни закони на физиката.

В жалбата се излага, че първоинстанционният съд е приел, че между страните е възникнало облигационно правоотношение по силата на § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ, която разпоредба противоречала на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП. Неправилно СРС приел, че по силата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ не било необходимо Общите условия да бъдат приети от потребителя, а тази разпоредба била в колизия с норми от по-висок ранг - чл. 32 и 19 от Конституцията на Република България и Регламент 2006/2004 на ЕО. Сочил се, че първоинстанционният съд неправилно е приложил разпоредбата на параграф 1, т. 42 от ДР на ЗЕ, а е трябвало да приложи разпоредбата на параграф 13, т. 1 от ДР на ЗЗП. Поддържа се, че обвързването на потребителя със собственик или ползвател на имот /вещни права/ влиза в колизия с разпоредбата на чл. 17, ал. 3 от Конституцията на Р България и правната доктрина с оглед абсолютния характер на вещните права. Сочил се, че е недопустимо да се накърнява това право на личността в интерес на търговско дружество, дори и по силата на закон като се поддържа, че твърдението на ищеца е типичен пример за недопустима държавна помощ в полза на търговско дружество (чл.101 и чл.102 от ДФЕС).

В жалбата се навеждат доводи, че първоинстанционният съд неправилно е възприел същността на ОУ. В този смисъл се сочи, че те са част от условията на индивидуален договор по смисъла на чл. 298 от ТЗ и чл. 16 от ЗЗД, тъй като „Топлофикация София“ ЕАД е търговско дружество и факта, че са одобрени от ДКВЕР и публикувани не променя същността на договорните отношения между потребител и продавач. В този смисъл се сочи, че Договорът за доставка на топлинна енергия е формален /чл. 7 Директива 2011/83/ЕС/. Излагат се съображения, че Общите условия съдържат неравноправни клаузи, както и че СРС не е взел предвид обстоятелството, че параметрите на подгряватата вода били относими към договора - доставената топлинна енергия до сградата - етажна собственост трябвало да съответства на потреблението на сградата - етажна собственост. Поддържа се, че ищецът не е ангажирал доказателства, че е спазвал установения температурен график спрямо стандарта. По отношение на доставената енергия до потребителите била приложима клаузата на непоръчани доставки. Първоинстанционният съд не е взел предвид, че измервателният уред не е поставен на границата на етажната собственост, както е по закон /чл. 156 ЗЕ/ и Директива 2012/27/ЕС и Стандарт БДС EN 834” при топлообменника”, а е поставен на различно място. Сочил се, че съдът неправилно е възприел разпоредбата на чл. 13 от Директива 2006/32/ЕС/ чл. 9 и чл. 10 от Д 2012/27 и чл. 155, ал. 2 от ЗЕ, в която е залегнало правото да се заплаща реално потребената енергия, а от приложените писмени доказателства било видно, че не е спазен Стандарт БДС EN 834 и не е спазена методиката към Наредба 6.1.1., тъй като за да има разпределение съгласно посочения стандарт трябва да

има реална измервателна единица за разпределяне. Следвало да се вземе предвид и нормата на чл. 186 ЗЗД. Навеждат се доводи, че реално „Топлофикация София“ ЕАД са упражнили чужди права - на ФДР Техем сървисиз, по който самите те са задължено лице.

На следващо място се излага, че нормативната уредба, регламентираща топлоснабдяването – ЗЕ и Наредба 16-334/06.04.2007 г. на МИЕ, противоречи на Конституцията на Р. България - чл. 17 и чл. 19; ЗЗК и чл. 21 от Директива ЕС/32/2006 на ЕКЗПЧОС, както и законите на физиката, като са нарушени законови разпоредби.

Поради изложеното, се моли да бъде прието, че решението е недопустимо, първоинстанционният съд се е произнесъл по недопустим иск, с оглед предмета на иска и пасивната процесуална легитимация на ответника по делото, а алтернативно да бъде отхвърлен изцяло предявения иск по основание и размер и същият да бъде оставен без уважение, както и да бъдат присъдени направените по делото разноски.

В законоустановения срок по чл. 263, ал. 1 ГПК не е депозиран писмен отговор от въззиваемата страна „Топлофикация София“ ЕАД по подадената въззивна жалба.

Третото лице – помагач по делото не е депозирал в срока по чл. 263, ал.1 от ГПК писмен отговор по подадените въззивни жалби.

Пред въззивната инстанция са представени писмени доказателства,които съдът намира за неотносими към спора.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявените иски са с правно основание чл. 422 ГПК, вр.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД

Ищецът твърди, че ответниците са потребители на топлинна енергия за битови нужди относно топлоснабдявания имот по силата на валидно облигационно отношение, възникнало въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия. Подал е заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, като в срока по чл. 414 от ГПК срещу издадената заповед е депозирано възражение от длъжника, което обуславя правния му интерес от търсената с иска защита.

Въззивните жалби са подадени в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, изхождат от легитимирани страни, поради което са процесуално допустими.

Съгласно нормата на чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваните му части, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбите.

При извършената служебна проверка въззивният съд приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваните му части. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Въззивната инстанция приема за неоснователни доводите за „нищожност“ на издадената Заповед по чл. 410 ГПК, като противоречаща на общностното право, което води и до недопустимост на иска и до невалидност и недопустимост на съдебното решение. Следва да бъде отбелязано, че легално законово определение за нищожност на съдебно решение или друг вид съдебен акт, какъвто е заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК липсва, както в отменения ГПК, така и в новия ГПК- чл. 270, ал. 1 ГПК,

поради което съдържанието на понятието се извлича по пътя на тълкуването. В правната теория и в практиката на върховната съдебна инстанция е прието, че нищожно е това решение, което не дава възможност то да бъде припознато като валиден съдебен акт, поради липса на надлежно волеизявление. Липса на волеизявление е налице, когато решението е постановено от незаконен състав, произнесено е извън пределите на правораздавателната власт на съда или не може да се направи извод за наличие на волеизявление, защото не е изразено в писмена форма, липсват подпис или подписи на съдебния състав под съдебния акт или пък решението е абсолютно неразбираемо и неговият смисъл не би могъл да се извлече дори при тълкуване. Настоящата заповед за изпълнение, за която се твърди да е нищожна, не страда от нито един от посочените пороци, отговаря на изискванията за валидност на заповедта, поради което не може да бъде обявена/приета за такава. Ако решението, в случая заповедта, не е съобразено със съществуващия правов ред в държавата, например недопустимо е разширено приложното поле на закона, решението не е нищожно, а неправилно и като такова ще подлежи на отмяна поради незаконосъобразност. Евентуалното противоречие, каквото не се установява, на издадената заповед с общностното право не е основание за нищожност на акта. Ясната и категорична норма на чл. 411, ал. 2 от ГПК разпорежда, че след като разгледа подаденото заявление в разпоредително заседание и прецени, че не е налице някоя от пречките по т. 1- т. 4, съдът издава заповед за изпълнение. Следователно, самата заповед представлява съдебният акт, дължим от съда при положителното произнасяне по заявление за издаване на заповед за изпълнение, независимо от основанията, на които е направено вземането. Ето защо наведените възражения във въззивната жалба на ответниците за нищожност на заповедта по чл. 410 ГПК са неоснователни. Издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК е въз основа на редовно заявление. Предявеният иск е с изложени фактически обстоятелства въз основа на които ищецът претендира заплащането на определена сума, като е посочен начинът на формиране на главницата и лихвата т. е. петитумът е ясен и в съответствие с обстоятелствената част на исковата молба. След подадено в срок възражение по чл. 414 от ГПК и във връзка с дадените указания по реда на чл. 415, ал. 1 от ГПК, заявителят е предявил установителните искове по чл. 422 от ГПК в преклузивния срок, като са изпълнени всички условия за допустимост на производството.

Неоснователни се явяват доводите за нищожност на съдебното решение. В тази връзка, освен казаното по-горе, следва да бъде отбелязано, че нищожно е решението, което не отговаря на изискванията за валидно решение.

Въззивната инстанция настоящия казус решението е мотивирано, волята на съда е изразена ясно и разбираемо в писмен вид, постановено е от надлежен състав и е подписано, поради което не се явява нищожно.

По отношение на наведените в жалбата доводи за неправилност на решението:

Настоящият съдебен състав намира, че решението на СРС е правилно, като на основание чл. 272 ГПК, препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е определено в § 1, т. 42 ДР ЗЕ (отм.), действал до 17.07.2012 г., съгласно което физическо лице е собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване. След отмяната на §1, т.42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012г. се въвежда понятието „клиент на

топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ, в новата редакция, действаща след 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сградата – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

По делото е установено, че процесният имот е бил топлофициран, както и че сградата – етажна собственост, в която се намира същият е била присъединена към топлопреносната мрежа. Установено е също така, че ответниците са собственици на процесния имот и съответно страна по облигационното отношение с ищеца, съгласно § 1, т. 42 ДР ЗЕ и съобразно чл. 57, ал. 1 ЗС и имат качеството на битов клиент по см. на § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /нова – ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г./.

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР /писмена форма на договора не е предвидена/, в които се урежда съдържанието на договора. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите /чл. 150, ал. 2 ЗЕ/.

Следователно договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя (клиента) по силата на закона – чл. 150 ЗЕ, като собственикът или титуляр на вещно право на ползване в имот, под режим на етажна собственост, по презумпция на закона се смята потребител на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. Именно поради това, че правоотношение по продажба на топлинна енергия възниква по силата на закона и при публично известни общи условия, не е необходимо изричното им приемане от потребителя, а е достатъчно да е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия. В тази връзка, без значение за валидното възникване на облигационното отношение е изискването за сключване на индивидуален писмен договор за доставка на топлинна енергия, доколкото ЗЕ не придава правно значение на това обстоятелство. В този смисъл са и мотивите на т. 1 от ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018г. по т.д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, в които се приема, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени Общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

Следователно правилно първоинстанционният съд е приел, че ответниците се явяват потребители на топлинна енергия по см. на ЗЕ, както и че между страните по делото са налице валидни договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди, независимо, че по делото не е представен писмен договор за продажба на топлинна енергия,

сключен с ищцовото дружество. Посоченото обстоятелство обуславя неоснователност на наведените във въззивната жалба доводи за недопустимост на решението, поради липса на пасивна процесуална легитимация на ответниците да отговарят по предявения иск, поради непредставяне на договор за продажба на ТЕ, сключен с ответника.

Настоящата инстанция намира, че с оглед посочената нормативна уредба се налага извода, че между страните е налице валиден договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни ОУ за продажба, каквито са Общите условия, одобрени с Решение № ОУ-021/22.04.2002 г. и Решение № ОУ-026/11.05.2002г. на ДКЕВР, публикувани във в-к „Новинар“ и в-к „Демокрация“ на 23.05.2002 г., в сила от 22.06.2002 г.; Общи условия за продажба на ТЕ, одобрени с Решение № ОУ-067/12.12.2005 г. на ДКЕВР, публикувани във в-к „Пари“ на 23.12.2005г., в сила от 22.01.2006г.; ОУ, одобрени с Решение № ОУ-002/07.01.2008 г. на ДКЕВР, публикувани във в-к „Дневник“ на 14.01.2008г., в сила от 13.02.2008 г.

По отношение на възражението, че ответниците не ги приели писмено, въззивният съд намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 4 от ЗЕ за регулиране на дейностите по производството, преноса и разпределението на електрическата енергия и природен газ, производството и преноса на топлинна енергия, общите условия на договорите, предвидени в този закон се одобряват от ДКЕВР. За изпълнение на своите правомощия, комисията се произнася с мотивирани решения (чл. 13, ал. 2), които съгласно чл. 13, ал. 7 от ЗЕ подлежат на обжалване пред Върховен административен съд, като обжалването не спира изпълнението на решението. Освен това Законът за енергетиката е специален по отношение на Закона за защита на потребителите, тъй като регулира по-тесен кръг обществени отношения - ползването на топлинна енергия.

По аргумент от чл. 298, ал.1, т.1 ТЗ, следва да се има предвид и разпоредбата на чл. 150, ал. 2, изр. 2 от ЗЕ, предвиждаща, че общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите. Посочената норма е специална по отношение на общата, съдържаща се в ТЗ и я дерогира, което означава, че писмено съгласие на потребителя не е необходимо, за да бъде обвързан от общите условия. Разпоредбата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ предоставя възможност за потребителите, които не са съгласни с предвидените в Общите условия клаузи, в срок от 30 дни след влизането им в сила да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия, които се отразяват в допълнителни писмени споразумения. В случая няма данни, а и твърдения по делото, ответницата да е упражнила правото си да възрази срещу Общите условия на „Топлофикация София“ ЕАД в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ, поради което съдът намира, че същите са приети от нея и валидно обвързват страните по делото. Неоснователни са и наведените доводи във въззивната жалба, че липсва представен писмен документ по делото, от който да е видно, че ответницата е приела тези ОУ, а законът предвижда писмена форма на договора между доставчик и потребител – чл. 149, ал. 1 ЗЕ, с което е нарушен чл. 7 от Директива 2011/83/ЕС. В тази връзка настоящият състав счита, че разпоредбите на ЗЕ не противоречат на чл. 7 от Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25.10.2011 г. относно правата на потребителите, тъй като посочената разпоредба от Директивата съдържа изисквания относно формата на договорите, сключвани извън търговския обект, за да е безспорно, че между страните има сключен договор и от потребителя е изразено съгласие за

сключването му и не е налице непоръчана доставка или услуга. В случая, обаче, съдът намира, че не се касае за непоръчана услуга.

Жалбоподателят поддържа възражение за неравноправност на общите условия на ищеца в нарушение изискванията на ЗЗП и Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993 г. Съгласно практиката на СЕС, когато са налице необходимите за това правни и фактически обстоятелства, националният съд е длъжен служебно да преценява неравноправния характер на договорните клаузи, попадащи в приложното поле на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори и по този начин да компенсира неравнопоставеността, съществуваща между потребителя и продавача или доставчика. В чл. 3, § 1 на Директива 93/13/ЕИО е предвидено, че в случаите, когато дадена договорна клауза не е индивидуално договорена, се счита за неравноправна, когато въпреки изискването за добросъвестност тя създава в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора.

В тази връзка следва да се посочи, че по делото е безспорно, че Общите условия имат договорен, а не нормативен характер. При прилагането им, обаче, въззивният съд не открива противоречие с изискванията на чл. 3 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори и чл. 3 от Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 27.10.2004 г., поради което приема за неоснователни направените възражения за неравноправност на ОУ на ищеца в нарушение изискванията на ЗЗП и Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993 г. Преценявайки клаузите от представените Общи условия на договорите за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ ЕАД, въззивният съд не установи наличието на такива, които да са неравноправни по смисъла на ЗЗП или Общностното право. В тях ясно и подробно са посочени правата и задълженията на дружеството - продавач на топлинна енергия и на физическото лице - потребител на топлинна енергия. От съдържанието на правата и задълженията на потребителите не може да се приеме, че в нарушение на изискването за добросъвестност за тях са въведени множество задължения за сметка на правата им, т. е. че е налице в техен ущърб дисбаланс между правата и задълженията им.

Наред с това, с оглед предмета на делото и установените факти и обстоятелства, в случая не се установява да има начислени в повече суми от претендираната главница в резултат на неравноправни клаузи и няма основание за отхвърляне на предявения иск на това основание. Следва да се подчертае също така, че в случая не се касае за клаузи, върху чието съдържание потребителят не може да влияе, с оглед предвидената в чл. 150, ал. 3 ЗЕ възможност - в срок до 30 дни след влизането в сила на Общите условия клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. Жалбоподателят не се е възползвал от тази възможност. Ето защо доводите за неравноправност на общите условия на ищеца се явяват неоснователни.

Съгласно чл. 139, ал. 1 ЗЕ, разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл. 139 – чл. 148) и Наредба №16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването, обн. ДВ, бр. 34/24.04.2007 г.).

В конкретния случай, дяловото разпределение в сградата за процесния период е възложено от етажните собственици на Техем сървисиз по силата на сключен Договор между дружеството и етажната собственост. Договорът е сключен между третото лице

помагач и представители на етажните собственици, упълномощени на проведеното общо събрание на етажните собственици. Действително, договорът не е подписан лично от ответниците, но те са страна по правоотношението, тъй като договорът е сключен от изрично упълномощени от ОС лица. Поради изложеното, правата и задълженията по договора са възникнали директно в правната сфера на представлявания и ответниците са валидно обвързани от правоотношението. Обстоятелството дали са дали съгласието си за сключването на такъв договор не води до извода, че не е налице редовно проведено общо събрание, а и законността на взетото решение не може да бъде изследвано в рамките на настоящото производство.

Съгласно нормата на чл. 156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлина енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

Неоснователни са доводите срещу приложимостта на разпоредбите на Закона за енергетиката, които установяват, че собствениците на жилища в сграда в режим на етажна собственост дължат заплащане на доставената до имота им топлоенергия и които въззивникът смята, че засягат принципи на правото, както и са в противоречие на норми от правото на ЕС, както и засягат и ограничават правото на собственост, поради което следвало ЗЕ да не се прилага. Разпоредбите на ЗЕ относно задължението на собствениците да заплащат доставената до имотите им топлинна енергия и да спазват общите условия на топлоснабдителните предприятия, които са приети от държавен орган (чл. 150 и 153 ЗЕ) не ограничават правото на собственост след като основните права, уредени в Конституцията, включително и правото на собственост са гарантирани на гражданите в определени граници, посочени в чл. 57 от Конституцията – това са правата на останалите правни субекти и нормите, установени в защита на обществени интереси. В случая разпоредбите на чл. 150 и 153 ЗЕ уреждат баланса между правото на собственост и имплицитно заложения в чл. 19, ал. 1 от Конституцията (чрез гарантирането на стопанската инициатива) принцип за забрана на неоснователното обогатяване. Собствениците на топлоснабдени имоти са свободни да ги ползват както лично, така и чрез други лица – като ги отдават под наем. Законът единствено предвижда, че титуляр на задълженията за сметките на имота за топлоснабдяване е собственикът, а той следва да уреди отношенията си с другите ползватели на имота на основание сключен с него договор и собственикът е отговорен за заплащането на определени доставени до имота му блага, включително топлинна енергия, включително и за сградна инсталация в сградата в режим на етажна собственост.

В тази връзка, съдът намира, че се явяват неоснователни и оплакванията, че ОУ съдържат неравноправни клаузи и относно задължението за заплащане на ТЕ без да има сключен писмен договор с потребителя след като задължението произтича от закона при осъществяване на доставка на ТЕ по силата на чл.153, ал.1 ЗЕ. След като няма спор, че сградата, в която се намира жилището е топлофицирана и ищецът е доставил в абонатната станция на сградата определено количество топлинна енергия, отчетена от общия топломер и ответниците, като собственици на процесния апартамент, в същата сграда - етажна собственост имат качеството на потребители на топлинна енергия по смисъла на чл.153, ал.1 от ЗЕ и между страните е налице облигационно договорно правоотношение, произтичащо от

договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, утвърдени от ДКЕВР. Разпоредбата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ предоставя възможност за потребителите, които не са съгласни с предвидените в ОУ разпоредби, в срок от 30 дни след влизането им в сила да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия и за каквато хипотеза няма и твърдения по делото. Неоснователни са възраженията на ответниците, че не дължат стойност на топлинна енергия, тъй като при закупуване на жилище в топлоснабдена сграда - етажна собственост купувачът е длъжен да понесе разноските за общите инсталации, включително топлоснабдителната, доколкото не е било упражнено правото на отказ от услугите на ищеца при спазване на определена процедура. Право на отказ е уреден в чл. 153, ал. 2 ЗЕ и която предвижда, че когато собствениците, притежаващи най-малко две трети от собствеността в сградата - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, не желаят да бъдат клиенти на топлинна енергия за отопление и/или за горещо водоснабдяване, те са длъжни да декларират писмено това пред топлопреносното предприятие и да поискат прекратяване на топлоснабдяването за отопление и/или горещо водоснабдяване от тази абонатна станция или от нейното самостоятелно отклонение. В случая обаче ответниците не твърдят и не са доказали, че са спазени законовите предпоставки за отказ предвидени в чл. 153, ал.2 ЗЕ. В случая на доставяне на топлоенергия за битови нужди в сграда етажна собственост, следва да намерят приложение разпоредбите на специалния ЗЕ и те не се дерогират от защитаващата правата на потребителите разпоредба на чл.62 ЗЗП. В този смисъл изрично в ТР № 2/2016 г. по т. д. № 2/2016 г. на ОСГК е постановено, че за отношенията, възникващи при доставянето на топлинна енергия за битови нужди в сграда-етажна собственост, се прилагат разпоредбите на ЗЕ, които не противоречат на разпоредбата на чл.62, във вр. с пар.1 от ДР на ЗЗП.

Неоснователно се явява оплакването, че не е доказано изпълнение по договора и доставяне на ТЕ, след като от приета и неоспорена от ответниците СТЕ се установява стойността на дължимата ТЕ за процесния период, след като са изготвени и изравнителните сметки след отчитане на индивидуалните уреди в имотите на потребителите от ФДР. Експертизата е изготвена след проверка на документите за отчет на общия топломер в абонатната станция по електронен път в началото на всеки месец, който е преминал метрологична проверка и е годен измервателен уред, при приспаднати технологични разходи в абонатната станция за сметка на топлопреносното дружество и разлика, която се разпределя между потребителите в сградата етажна собственост и при спазване на методиката, формулите и цените, действали към процесния период.

Следва да се имат в предвид разпоредбите на чл. 153, ал.1 и 6 от ЗЕ, които изпълняват конституционните изисквания да защитават правата на потребителите за ползване на топлинна енергия и след като сградната инсталация за топлоснабдяване на сградата е обща част и всички собственици и носители на вещни права следва да се считат за потребители и да поемат ползите и тежестите, свързани с употребата на общата вещ и още при закупуване на съответния имот, който е в сграда, присъединена към централното топлоснабдяване, собствениците и титулярите на вещни права знаят, че следва да се включат в общото управление на общите части, в това число сградните инсталации за отопление и за горещо водоснабдяване на сградата в режим на етажна собственост, в какъвто смисъл е решение № 5 от 22.04.2010год. на КС на РБ по к.д. № 15/2009 г. Съгласието на даден етажнен собственик за договорно обвързване с топлофикационното дружество намира израз в редица действия и които за първия етажнен собственик към

момента на присъединяване на сградата – съгласието е обективизирано при гласуването в общото събрание на ЕС за вземане на решение за присъединяване на сградата към топлоснабдителната система на определен доставчик – чл. 149а, ал. 1 ЗЕ и за всеки следващ етажнен собственик на същия обект – съгласието е обективизирано в самия придобивен акт, тъй като придобиването на имота винаги става с негово съгласие, а несъмнено той знае, че имотът вече е топлоснабден. Закупуването на жилище в топлоснабдена сграда обективизира съгласие за придобиване при тези условия, а от там – и за договорно обвързване с топлофикационното дружество. Ответницата остава потребител дори и да прекрати топлоподаването към индивидуалните отоплителни тела в жилището си, тъй като в тази хипотеза и съгласно изричната разпоредба на чл. 153, ал. 6 ЗЕ остават потребители на ТЕ, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на етажната собственост.

Не е налице и нарушение на чл. 149б, ал. 3 ЗЕ, както се сочи във въззивната жалба на ответниците, че по силата на посочената разпоредба топлоснабдителното предприятие било задължено да извършва услугата „дялово разпределение“ за своя сметка. Разпоредбата обаче урежда две алтернативи – отчитане от страна на доставчика на топлинна енергия или определяне на друго лице да извършва разпределението. В случая етажната собственост в сградата, където се намира процесния имот е взела решение да използва друг ред за отчитане и да избере трето лице да извършва дяловото разпределение. Също така неоснователни са и доводите за отхвърляне на иска и поради това, че измерванията на топлинна енергия през процесния период, които са дали основание за прилагане и на установените в Наредбата за топлоснабдяване формули, не били точни, че не е доставяна ТЕ в нужните параметри, след като няма доказателства по делото, а и твърдения в тази връзка ответниците да са направили своите възражения по качеството и количеството ТЕ след изготвяне на изравнителните сметки и в сроковете на предвиденото за това рекламационно производство.

Във връзка с изложените правни изводи, настоящата съдебна инстанция намира, че решението е правилно, в частта, в която районният съд е приел за доказан и размерът на задължението.

В тази връзка от приетото заключение на допуснатата по делото съдебно-техническа експертиза се установи, че делът на ответницата за отопление и сградна инсталация е бил изчислен в съответствие с правилата на действащата нормативна уредба. Обемът на ползваната ТЕ е бил установен от експертите на база извършения реален отчет на уредите, изготвените изравнителни сметки и цените на ТЕ, действащи през съответния период. Вещото лице е констатирало, че топлозахранването се извършва от абонатна станция, а количеството доставена топлоенергия е отчитано по показанията на топломер, монтиран в абонатната станция, след приспадане на технологичните разходи, които са за сметка на дружеството-доставчик, а ФДР е разпределяла тази ТЕ между абонатите, захранвани от абонатната станция. Установено, че технологичните разходи са изчислявани съгласно действащата за периода Наредба за топлоснабдяване и ЗЕ. В тази връзка, въззивният съд намира, че при съвкупна преценка по реда на чл. 202 ГПК на писмените доказателства по делото, както и на заключението на съдебно-техническата експертиза се налага извод, че същата правилно е била кредитирана от съда. В тази връзка, експертизата е била допусната в съответствие с изискванията на чл. 195, ал. 1 ГПК, поради необходимост от специални знания в съответните области на науката. От събраните по делото писмени доказателства и при кредитиране заключението на вещото лице по приетата СТЕ, съдът приема за установено, че при спазване на чл. 125 ЗЕ, чл. 139 ЗЕ и чл. 141 ЗЕ в жилището на ответника

е доставяна топлинна енергия при дялово разпределение на същата в сградата етажна собственост и отчитане обема на ползваната ТЕ на база на извършения реален отчет на уредите, изготвените изравнителни сметки и цените на ТЕ, действащи през този период. Следователно следва да бъде отчетено обстоятелството, че вещото е базирало заключението си върху данните за реално потребената и отчетена топлинна енергия за имота, съответствието на отчитането и уредите за измерването ѝ с установените изисквания и оттам правилното изчисляване на стойността на същата. При кредитиране заключението по СТЕ, съдът приема за установено по делото, че количеството на топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация е изчислено по формула, съгласно приложението към т. 6.1.1 от Методиката към Наредба № 16-334/2007г. Следователно се налага изводът, че сумите за топлинна енергия за процесния имот са начислени в съответствие с действащата за исковия период Наредба за топлоснабдяване и ЗЕ. Заключението по СТЕ е дадено от вещо лице, специалист в съответната област, същото е мотивирано, като от експерта е даден отговор на поставените му задачи, предвид което и във връзка с разпоредбата на чл. 202 ГПК съдът намира, че следва да го кредитира. Заявените с въззивната жалба общи възражения съдът намира, че не сочат необоснованост на заключението и като отчита, че не са подкрепени от събрани по делото доказателства, приема за неоснователни.

В контекста на изложеното съдът счита, че по делото е установено по несъмнен и категоричен начин потребената от ответниците топлоенергия в определено количество и нейните стойности за исковия период. Фактът на предоставяне на ТЕ в обема, съответстващ на претендираната цена се установява от индивидуални справки от ФДР, извлечение от сметки за начислени прогнозни суми от ищеца, изравнителни сметки, както и от приетата по делото СТЕ, поради което правилно е прието от първоинстанционният съд, че предявеният иск за главница за ползвана ТЕ е изцяло основателен и доказан.

Възражението във въззивната жалба за противоречие на начина на изчисляване на дължимата сума за топлинна енергия с Директива 2006/32/ЕО е неоснователно. Съдът намира, че не е налице противоречие между начина на начисляване на стойността на ТЕ от "Топлофикация София" ЕАД и Директива 2006/32/ЕО на ЕП и на Съвета от 05 април 2006 година. Цитираната директива 2006/32/ЕО няма задължителен характер, като същата е съобразена в действащото законодателство на България - пар. 3 от ДР на ЗЕЕ и Наредба № 16-334. В директивата се препоръчва на страните да въведат при техническа възможност и икономическа обоснованост пряк отчет на количествата доставена енергия до потребителя. Следователно директивата дава предписание на държавите - членки законово да се осигури отчитане чрез индивидуални средства за техническо измерване на реално потребената енергия, отчитайки липсващата понякога възможност за това. Гаранция за отчитане на реалното месечно потребление или реално консумираното количество енергия от крайния потребител, с които понятия си служи Директивата, са предвидените от националния законодател индивидуални измервателни уреди, както и монтиране на средства за търговско измерване на количествата топлинна енергия в абонатната станция. По този начин е спазен и принципа, залегнал в т. 2 на чл. 13 от Директива 2006/32/ЕО за изготвяне на сметките въз основа на реално енергийно потребление. Количеството топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, зависи не от потребеното количество топлинна енергия в отделните имоти, а от вида и топлофизичните особености на сградата, на отоплителната инсталация и пр. фактори. Сградната инсталация е обща етажна собственост - чл. 140, ал. 3 от ЗЕ и чл. 38, ал. 1 от ЗС и чрез нея се затоплят не само индивидуалните имоти, но и ограждащите стени на имотите, т. е. налице е топлообмен, в резултат на който се повишава температурата в

цялата сграда. Така всички собственици на имоти, находящи се в сграда-етажна собственост следва да участват в разпределението на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия, която се явява реално енергийно потребление. В този смисъл е и изричната разпоредба на чл. 153, ал. 6 от ЗЕ потребителите в сграда-етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават потребители на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата.

Разпоредбата на т. 2 на чл. 13 от Директивата предвижда, че държавите-членки гарантират, където е уместно, че сметките се изготвят въз основа на реално енергийно потребление и информацията е представена по ясен и разбираем начин, като т. 3 на същия член определя тази информация, както и че изготвянето на сметките следва да бъде толкова често, че да позволяват на потребителите да контролират консумацията си на енергия. Посочената разпоредба не е в противоречие с българското законодателство, нито последното противоречи на общностното право в този смисъл. Същественото при директивите е, че държавите сами избират начина и средствата, с които да постигнат заложените за изпълнение в Директивата цели, за което уведомяват ЕК, която от своя страна следи много стриктно и строго това изпълнение. Горепосочената директива е транспонирана по реда на чл. 18 от същата в националното ни законодателство, а именно: чрез Закона за енергийната ефективност, обн. ДВ бр. 98 от 14.11.2008 г. - § 3 от ДР на ЗЕЕ и редица наредби, между които Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването и същата няма пряк ефект, тъй като по принцип директен ефект имат само регламентите, а директивите, само доколкото не са транспонирани по надлежния ред. В последния случай, ако директивата не е транспонирана в срок или е лошо или непълно транспонирана, както и ако съответната държава не е уведомила Европейската Комисия за изпълнението, може да бъде ангажирана отговорността на държавата по предвидения в ДФЕС ред. Директивите могат да имат само в определени случаи вертикален пряк ефект, какъвто не е настоящият казус, тъй като касае частноправни субекти. В горепосочените разпоредби на Директивата липсва конкретно определен срок, поради което всяка държава има свобода при избора на формата и средствата за постигане на изискуемия от Директивата резултат.

В случая начислените на въззивни ците суми са определени като дължими на база реален отчет на уредите за индивидуално разпределение и на СТИ в АС, на база правилно извършени дялово разпределение, като отчетените количества доставена топлоенергия били остойностени по актуални цени. Методологично правилен и в съответствие с нормативната уредба е и възприетият размер на технологичните загуби, които са за сметка на ищеца в първоинстанционното производство. Поради изложеното, съдът счита, че липсва основание да се приеме, че вътрешното законодателство не възприема препоръките на посочената директива. Освен това, както вече бе изложено от съда, нормите на директивите нямат пряк ефект, а следва да бъдат транспонирани в законодателството на държавите - членки, което е сторено.

По отношение на единичните цени на топлинна енергия, въз основа на които се претендира заплащане, следва да бъде посочено, че системата за контрол върху дейността на дружеството, използваните методики и уреди за измерване е законодателно установена. Същевременно определената цена на доставяната топлинна енергия е от независим и от двете страни по правоотношението орган – ДКЕВР, по реда на ЗЕ и следователно цената на топлинната енергия се контролира именно от този орган, чийто актове по ценообразуването са подлежали на оспорване включително от жалбоподателя, но по делото няма данни за

такова оспорване по административен ред. Поради изложеното настоящият състав намира, че е необосновано позоваването във въззивната жалба на посочените директиви, които представляват вторично право на институциите на ЕС и нямат пряко действие, а следва да се транспонират в националното законодателство, което е сторено предвид съществуващата законодателна уредба в страната и правомощията на ДКЕВР.

За пълнота на мотивите следва да се посочи от настоящия състав, че действително не е налице помесечно и директно отчитане на потребената топлинна енергия за имота (чл. 13, ал. 1 и 2 от Директива 2006/32/ЕИО), но в случая следва да бъде отчетено обстоятелството, че е налице доставка на топлинна енергия, която не е бързвъзмездна, респ. за същата се дължи възнаграждение, поради което дори и да се приеме, че е налице неточност в методологията на дяловото разпределение, предявените искове не могат да се отхвърлят само на това основание, а евентуално сумата може да бъде намалена, ако е завишена в резултат от неточности при реалното измерване.

При съобразяване на ползваната от ответниците топлинна енергия, възприетата като дължима сума не може да бъде възприета като прекомерна и няма основание за намаляването ѝ.

СГС намира за неоснователни доводите, че е налице хипотезата на т. н. „непоискана доставка“. Разпоредбата на чл. 62, ал. 2 ЗЗП, забраняваща доставката на централно отопление без искане на потребителя е приета с цел транспониране в националното законодателство на разпоредбите на Директива 2011/83/ ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 г. относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета. В тази връзка е постановено ТР № 2/25.05.2017 г. по т. д. № 2/2016 г. на ВКС, ОСГТК, съгласно което разпоредбите на ЗЕ не противоречат на чл. 62 вр. пар. 1 от ДР на ЗЗП. Съгласно задължителните указания в цитираното ТР, съгласието за доставката и нежеланието за преустановяването ѝ по реда на чл. 153, ал. 2 ЗЕ съставлява "искане" на услугата по смисъла на чл. 62, ал. 1 ЗЗП, поради което между двата закона не съществува противоречие. Съгласно мотивите на ВКС, различен е само субектът, който прави искането при доставката на централно отопление в сгради под режим на етажна собственост, като това е обективно обусловено от естеството на отношенията, които възникват между титулярите на право на собственост или вещно право на ползване върху отделни обекти в такива сгради. Не е налице хипотеза на непоискана услуга по смисъла на чл. 62, ал. 2 ЗЗП. При доставката на централно отопление в сградите под режим на етажна собственост искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик, а от мнозинството етажни собственици - арг. чл. 133, ал. 2 ЗЕ. Потребител на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата. Съгласието за доставката и нежеланието за преустановяване ѝ по реда на чл. 153, ал. 2 ЗЕ съставлява "искане" на услугата по смисъла на чл. 62, ал. 1 ЗЗП.

Във връзка с изложените съображения и поради съвпадение на изводите на въззивната инстанция с тези на първоинстанционния съд, атакуваното решение в обжалваната част, в която са уважени предявените искове като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено .

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20220024 от 07.12.21 г. по гр.д. №38101/19 г., СРС, ГО, 138 с-в в обжалваните части.

Решението е постановено при участието на „ТЕХЕМ СЪРВИСИС“ ЕООД в качеството му на трето лице - помагач на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____